II

(Актове, приети по силата на Договорите за ЕО/Евратом, чието публикуване не е задължително)

РЕШЕНИЯ

КОМИСИЯ

РЕШЕНИЕ НА КОМИСИЯТА

от 11 март 2008 година

относно държавна помощ C 15/07 (ex NN 20/07), приведена в действие от Италия, за данъчни стимули в полза на дадени преструктурирани банки

(нотифицирано под номер C(2008) 869)

(само текстът на италиански език е автентичен)

(текст от значение за ЕИП)

(2008/711/ЕО)

КОМИСИЯТА НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ,

като взе предвид Договора за създаване на Европейската общност, и по-специално член 88, параграф 2, първа алинея от него,

като взе предвид Споразумението за Европейското икономическо пространство, и по-специално член 62, параграф 1, буква а) от него,

като покани заинтересованите страни да представят мненията си в съответствие с посочените по-горе разпоредби [1],

като има предвид, че:

1. ПРОЦЕДУРА

(1) На 24 декември 2003 г. италианският парламент гласува Закон № 350 от 24 декември 2003 г. (Закон 350/2003) [2], който в член 2, параграф 26 предвижда специална схема за данъчно преобразуване на активите на дадени банки, произтичащи от или свързани с банковите реорганизации съгласно Закон № 218 от 30 юли 1990 г. (Закон 218/1990) относно приватизирането на държавния банков сектор в Италия.

(2) Италианските органи не уведомиха Комисията за схемата с цел разглеждане на държавна помощ в съответствие с член 88, параграф 3 от Договора за ЕО. Въпреки това Комисията започна предварително разглеждане на схемата.

(3) С писмо от 26 септември 2005 г. (D/57424) Комисията поиска от италианските органи да предоставят цялата уместна информация, за да оцени съвместимостта на схемата с правилата за държавна помощ и нейната законосъобразност по отношение на задължението за уведомяване относно всеки план за отпускане на държавна помощ съгласно член 88, параграф 3 от Договора за ЕО.

(4) С писмо от 29 ноември 2005 г. (A/39913) Италия предостави изисканата информация.

(5) С писмо от 31 март 2006 г. Комисията поиска от Италия допълнителни разяснения за възможния характер на държавна помощ на разглежданата схема и нейната съвместимост с общия пазар.

(6) С писмо от 5 май 2006 г. (A/33466) Италия предостави изисканата информация.

(7) На 3 юли 2006 г. Комисията проведе среща с италианските органи, за да обсъди функционирането и обосновката на разглежданата данъчна схема. По време на срещата Комисията се запозна с разясненията, предоставени от италианските органи, като изрази някои съмнения относно възможния характер на държавна помощ на схемата и нейната съвместимост с общия пазар.

[1] ОВ C 154, 7.7.2007 г., стр. 15.

[2] Закон за бюджета на Италия за 2004 година, Държавен вестник на Италианската република № 299, 27.12.2003 г.

(8) С писмо от 28 юли 2006 г. (A/36106) италианските органи предоставиха резюме на информацията, представена от Италия, включващо разясненията, направени по време на срещата от 3 юли 2006 г.

(9) С писмо от 30 май 2007 г. (D/203295) Комисията уведоми Италия за своето решение да открие процедурата, предвидена в член 88, параграф 2 от Договора за ЕО, по отношение на горепосочената мярка. В своето решение, публикувано в *Официален вестник на Европейския съюз* ([3]), Комисията покани заинтересованите страни да представят мненията си относно откриването от страна на Комисията на официална процедура по разследване.

(10) С писмо от 5 юли 2007 г. (A/35808) италианските органи представиха своето мнение.

(11) Комисията получи мнения от заинтересовани страни. По-конкретно мнения представиха банкова група Paribas, включваща Banca Nazionale del Lavoro, и банкова група UniCredit, включваща Capitalia, Banca di Roma и Banco di Sicilia.

(12) С писма от 3 октомври 2007 г. (D/53926) и 22 ноември 2007 г. (D/54681) съответно Комисията уведоми италианските органи за мненията, получени от заинтересованите страни, и прикани Италия да формулира своите съображения. С писма от 5 ноември 2007 г. (A/39031) и 21 декември 2007 г. (A/40631) италианските органи уведомиха Комисията, че нямат допълнителни коментари.

2. ПОДРОБНО ОПИСАНИЕ НА СХЕМАТА

2.1. Данъчно облагане на капиталовата печалба

(13) Италия споделя с най-модерните данъчни юрисдикции някои основополагащи принципи за данъчно облагане на бизнес предприятия. Съществува данъчно облагане на доходите на равнище стопански субекти, което се прилага към повечето предприятия, които са юридически лица (предимно дружества), при все че има известна възможност за задължителна или избираема прозрачност във фискалната сфера, що се отнася до партньорствата и определени стопански субекти или сдружения без самостоятелна правосубектност. Акционерите в дадено данъчнозадължено предприятие са самостоятелни данъкоплатци, отделни от дружеството, в което имат дялове, и като правило подлежат на данъчно облагане за всички печалби и дивиденти, придобити от държаните акции, при все че съществуват различни облекчения за избягване на двойното данъчно облагане. Следователно капиталовата печалба на дружеството се облага отделно от приходите на акционерите, когато са реализирани приходи от продажби или прехвърляне на активи на дружеството и те са данъчно признати. Разходите на дружествата за лихви по правило подлежат на приспадане, докато цената на акционерния капитал не се приспада, в резултат на което с данък се облагат само държателите на дълга (с данъчната ставка, приложима за държателите на дълг) за постъпленията от лихви, но по отношение на дивидентите, които се начисляват на капиталовите инвеститори, данъчното облагане се прилага на равнище дружества и, поне по принцип, още веднъж на равнище акционери.

(14) Придобиването от даден акционер на участие в дружество не води до промяна в базата на активите на дружеството. От друга страна, общото правило гласи, че при продажба на активи на дружеството се генерира печалба или загуба, облагаема при дружеството. Тъй като по правило първо се изплаща данъкът върху продажбата на активи, а данъчните преференции върху увеличената база на активите, обект на продажба, се натрупват с течение на времето (планова амортизация), резултатът от наличието на облагаема продажба на активи на равнището на дружеството обикновено се явява увеличение на нетния сумарен данък на дружеството продавач и дружеството купувач.

(15) Продажбата на активи на дружеството на неговите акционери следва също така да води до увеличаване на данъчното облагане на присъщата печалба на актива, ако има съответно увеличена база на въпросния актив на акционерите, включително ако последните са дружества, тъй като не следва да има повишаване на базата на активите на дружеството без данъчно признаване за дружеството.

2.2. Преоценка на активи и преобразувания като цяло

(16) Преоценката на активи в счетоводните отчети на дружеството е счетоводна операция, чрез която отчетната стойност на дълготрайните активи се завишава до текущата стойност (дълготрайните активи по принцип подлежат на амортизация, така че тяхната отчетна стойност намалява с времето, докато текущата им стойност може да е по-висока от амортизираната стойност, тъй като в течение на времето активите са запазили или повишили своята стойност). Тъй като не следва да има повишаване на базата на активите на дружеството без данъчно признаване за дружеството, преоценъчният излишък се явява капиталова печалба. Излишъкът, заедно с прилежащите активи, подлежи на амортизация с времето. Накрая, при бъдеща продажба на активите (с повишена стойност) капиталовата печалба ще бъде по-ниска поради по-малката разлика между цената, получена при продажбата, и отчетната стойност на активите.

([3]) Вж. бележка под линия 1.

(17) Преоценките са извънредни счетоводни операции, тъй като счетоводните правила обикновено определят разумна стойност на активите на дружествата и преоценката се базира на предположението, че стойността на определен актив е по-висока от заплатеното за него, което, както всяко предположение, може да бъде опровергано в контекста на бъдещи пазарни събития. При все това наскоро въведените счетоводни принципи на МСФО, които станаха задължителни правила за определени дружества и за банките в Италия, предвиждат счетоводно отразяване на справедливата стойност на активите, по-специално по отношение на финансовите инструменти (в резултат на това ще възникнат печалби и загуби). Нещо повече, при преструктуриране на дружества активите се разменят на тяхната текуща стойност (която обикновено е по-висока от отчетната стойност) и преоценките се вписват по съответен начин.

(18) Преоценките на активи по правило подлежат на данъчно облагане, доколкото се реализират капиталови печалби и доколкото се признават увеличени данъчни стойности. Капиталовите печалби биха увеличили облагаемия доход и съответно биха повишили текущите данъчни задължения на въпросните получатели дори тогава, когато няма постъпления в брой. За да избегне плащането на данъци върху печалби, все още нереализирани в брой, данъчната система обикновено замразява данъчната печалба, като поддържа данъчна стойност на активите, по-ниска от тяхната отчетна стойност. В този случай счетоводната печалба (която е реализиран приход, но не и признат като данъчнооблагаем приход) е печалба за бъдещи периоди, докато не се извърши касова продажба на активите.

(19) Счетоводната печалба, резултат от реализация чрез размяна, обикновено се осчетоводява за данъчни цели в специален резерв, който отразява непризнатата печалба. До момента на признаване на реализираната печалба за данъчни цели съществува разминаване между отчетната стойност и данъчната стойност на активите. Следователно преструктурирането е данъчна операция, чрез която данъчната стойност се съгласува с отчетната стойност на съответните активи, в резултат на което капиталовата печалба се признава за данъчни цели и подлежи на данъчно облагане. Сега счетоводната печалба е освободена от резерва и се включва в обикновените постъпления за годината, като същевременно повишената стойност на активите вече подлежи на финансова амортизация.

(20) Трябва да се отбележи, че капиталовите печалби са специфичен вид приходи, които за разлика от обичайните приходи отразяват икономически излишък, който се натрупва с времето, докато признаването им за данъчни цели по необходимост се извършва чрез еднократна операция. По тази причина капиталовите печалби, реализирани от дружествата, не само се отлагат до момента на преобразуване за данъчни цели на стойността на съответните активи, но също така се облагат с преференциален данък вместо с обичайния корпоративен данък. Преференциалният данък представлява предимство, тъй като съответното дружество не само заплаща по-нисък размер на данъка върху печалбата, но може да разпредели тази печалба като дивиденти на своите акционери, което дава право на данъчен кредит или освобождаване от данък за изплатените корпоративни данъци. Данъчното предимство, произтичащо от заместващия данък обаче, е обосновано с фискалната техника [4] с оглед на спецификата на капиталовата печалба като приход в сравнение с обичайните приходи.

2.3. **Данъчно облагане на капиталовите печалби в Италия**

(21) За да се опише естеството на разглежданата схема, е необходимо да се обобщят италианските правила за данъчно облагане на капиталовите печалби, произтичащи от внасяне на активи след преструктурирания на някои дружества от вида, предвиден в Закон 218/1990 за банковата система в Италия.

Внасяне на активи, свързани с банкови реорганизации в съответствие със Закон 218/1990

(22) Със Закон 218/1990 влезе в сила специална схема за улесняване на прехвърлянето на банкови активи или клонове на банкови предприятия, собственост на местни публични субекти, към новосъздадени или вече съществуващи частни банки, с оглед да се рационализира провеждането на банковите дейности в Италия (член 1 от Закон 218/1990). През 1990 г. прехвърлянето на клон от предприятие представляваше продажба на активи, която би породила корпоративно данък с обичайната ставка върху разликата между текущата стойност на прехвърлените активи и цената на тези

[4] Вж. решение от 10 януари 2006 г., дело C-222/04, Ministero dell'Economia e delle Finanze/Cassa di Risparmio di Firenze SpA, Fondazione Cassa di Risparmio di San Miniato e Cassa di Risparmio di San Miniato SpA, Recueil, 2006 г., стр. I-00289, точки 136 и 137.

активи в съответствие с член 54, параграф 5 и член 9 от действащия към този момент президентски декрет № 917 от 22 декември 1986 г. (DPR 917/1986).

(23) За да се улесни прехвърлянето на банкови активи, в член 7, параграф 2 от Закон 218/1990 измежду други данъчни облекчения беше предвидена дерогираща данъчна схема, съгласно която печалбата, реализирана от прехвърлянето на активи към частни банки в рамките на преструктуриране, предвидено в посочения член 1, в замяна на акции на тези банки, не се признава за данъчни цели до момента на по-нататъшната реализация на печалбата или чрез продажба на активите, или като бъде разпределена между акционерите (отложено признаване на печалба).

(24) Целите на Закон 218/1990 могат да бъдат обобщени, както следва:

i) да позволи на публичните предприятия, осъществяващи банкова дейност (предимно банкиране на дребно), да преобразуват своята правна форма във формата на акционерно дружество, която се смята за по-подходяща за търговска дейност;

ii) да позволи на такива публични банкови предприятия да се рекапитализират чрез набиране на нов капитал, привличане на инвеститори и консолидиране;

iii) да създаде равнопоставени условия за публичните и частните банки, като признае на последните еднаква преференция за данъчен неутралитет, предоставяна до момента само на публичните банки.

(25) Член 7, параграф 2 от Закон 218/1990 предвижда 15 % от печалбата, реализирана към момента на трансфера, да се облага с данък при прехвърлящото предприятие (местното публично предприятие) с редовната ставка на корпоративния данък (равняваща се по това време на 52,2 %, включително 36 % корпоративен данък IRPEG и 16,2 % местен данък ILOR). Законът предвижда 15 % от обложената печалба да могат да се отнесат или към самите активи като нова данъчна база, призната от банката приобретател, или към положителната репутация. Законът също така предвижда разходната база на активите, прехвърлени на банката получател, да бъде пренесена към банката приобретател (пренесена база на активите) и да бъде заменена за акциите на банката, придобити от прехвърлящото предприятие (база на акциите, заменящи активите), с изключение на обложената с данък печалба в размер на 15 %, която е призната (увеличена база).

(26) По същество схемата предоставя режим на частичен данъчен неутралитет, по който прехвърлянето на клон от предприятие подлежи на облекчение чрез отлагане на данъчното облагане, при условие че данъчната основа на прехвърлената дейност се замени за акциите, получени от прехвърлителя, и приобретателят припише на придобитата дейност данъчна база, равна на базата на актива при прехвърлителя преди прехвърлянето. Този режим създава условия за разминаване между текущите стойности на активите към момента на тяхното внасяне и тяхната данъчна база. Съгласно член 7, параграф 2 от Закон 218/1990 прехвърлителят и приобретателят трябва да приложат към своите данъчни декларации справка, където да отразят разминаването в стойностите.

Внасяне на активи, свързани с преструктурирането на дружества съгласно Директивата за сливанията

(27) Със Законодателен декрет № 544 от 30 декември 1992 г. (D. Lgs. 544/1992) Италия транспонира в своята национална правна система Директива 90/434/ЕИО („Директива за сливанията“) ([5]). Още в първоначалния си вариант Директивата за сливанията обхваща сливанията, разделянията, прехвърлянията на активи и замените на акции по отношение на дружества от различни държави-членки, когато са удовлетворени следните три изисквания: 1) дружествата трябва да бъдат включени в списъка в приложението към директивата; 2) адресът на данъчна регистрация на дружествата трябва да бъде в държава-членка; и 3) дружеството трябва да подлежи на облагане с някой от националните корпоративни данъци, описани в член 3, буква в) от директивата.

(28) Съгласно Директивата за сливанията прехвърляне на активи означава сделка, при която едно дружество при прекратяване без ликвидация прехвърля всичките или един или повече клонове от своята дейност на друго дружество в замяна на прехвърляне на ценни книжа, представляващи капитала на дружеството, което получава прехвърлените активи (или новосъздадено дъщерно дружество, чиято първоначална капитализация се състои от прехвърлените акции, или вече съществуващо дружество).

([5]) Директива 90/434/ЕИО на Съвета от 23 юли 1990 г. относно общата система за данъчно облагане, приложима спрямо сливанията, разделянията, прехвърлянията на активи и замените на акции по отношение на дружества от различни държави-членки (ОВ L 225, 20.8.1990 г., стр. 1).

(29) Директивата за сливанията изисква прехвърлените активи да представляват клон от дейността, което означава всички активи и пасиви на подразделение на дадено дружество, които от организационна гледна точка представляват независима стопанска единица или субект, който е в състояние да функционира със свои собствени ресурси (член 2, буква и) от директивата). В свое скорошно решение ([6]), Съдът на Европейските общности поясни, че за да попада в обхвата на Директивата за сливанията, прехвърлянето на активи трябва да обхваща всички активи и пасиви, отнасящи се към клон от дейността, в тяхната цялост. Директивата за сливанията изисква заплащането за прехвърлянето на активи да бъде изключително под формата на акции, тъй като за разлика от други сделки, като например сливанията, разделянията и замените на акции, попадащи в обхвата на Директивата за сливанията, в случаите на прехвърляне на активи не се допуска плащане в брой.

(30) Член 4 от Директивата за сливанията с кръстосано позоваване в член 9 постановява, че в резултат на прехвърляне на активи не могат да се начисляват данъци върху капиталовите печалби при прехвърлящото дружество. Капиталовите печалби се дефинират като пълната разлика между реалната стойност (справедливата пазарна стойност) на прехвърлените активи и пасиви и тяхната стойност за данъчни цели (данъчна база), независимо от специфичните определения за стойности в националното законодателство. Благоприятното третиране на реализираните печалби съгласно Директивата за сливанията, която касае прехвърлянията между дружества от различни държави-членки, се основава на условие за постоянно седалище, съгласно което само активите, които остават в дружеството, разположено в държавата-членка, или които са ефективно свързани със седалището на приемащото дружество в държавата-членка на прехвърлящото дружество, могат да се възползват от отлагането на данъчното облагане, предвидено в член 4 от директивата.

(31) По този начин Директивата за сливанията предоставя по-скоро система за данъчен неутралитет или отлагане на данъчното облагане, отколкото за освобождаване, тъй като държавата-членка на прехвърлящото дружество си запазва правото да облага реализираните капиталови печалби след прехвърляне на активите в момента на бъдещото разпореждане с тях. За да останат облагаеми, реализираните печалби, присъщи на прехвърлената собственост, трябва да бъдат отразени в данъчните отчети на приемащото дружество. За да отговарят на това условие, всички прехвърлени активи и пасиви трябва да бъдат отразени в данъчните отчети на приемащото дружество с тяхната стойност непосредствено преди прехвърлянето. Поради това приемащото дружество трябва да приеме данъчната база на прехвърлящото дружество, без да се възползва от възможността да увеличи данъчната база до размера на справедливата пазарна стойност. Следователно прехвърлянията на активи, които отговарят на условията за преференциално данъчно третиране съгласно Директивата за сливанията, по същество са подобни на тези, предвидени в член 1 от Закон 218/1990, с изключение на това, че Директивата за сливанията не предвижда правила за оценка на акциите, получени от прехвърлящото дружество в замяна на активите, докато член 7, параграф 2 от Закон 218/1990 изрично постановява използването на базата на заменящите акции, което води до система на двойно разминаване.

Внасяне на активи, свързани с преструктуриране на дружества в съответствие със законодателен декрет № 358/1997

(32) Тъй като Директивата за сливанията, транспонирана в италианската законова уредба чрез D. Lgs. 544/1992, разглежда само преструктурирането на дружества от различни държави-членки, Италия доброволно разшири системата за данъчен неутралитет, така че да обхване местните преструктурирания. Със законодателен декрет № 358 от 8 октомври 1997 г. (D. Lgs. 358/1997) Италия установи общи разпоредби за данъчно облагане за преструктурираните на дружества в Италия, включително прехвърляне на активи, свързани с придобиването на клон от предприятие в замяна на акции.

(33) Общата система за данъчно облагане на печалбите от преструктуриране на дружества в Италия, и по-специално за внасяне на активи съгласно D. Lgs. 358/1997, на практика се основава на две алтернативни избираеми системи.

(34) От една страна, член 3 от законодателен декрет 358/1997 предвижда избираем заместващ режим за данъчно облагане на капиталовите печалби за придобиванията на клонове на предприятие или квалифицирано участие в приемащото дружество в замяна на неговите акции. Член 3 първо постановява ред за определяне на относителните печалби като разликата между данъчната база на прехвърлените активи при прехвърлителя преди трансфера и или счетоводната стойност, приписана от прехвърлителя на акциите, получени в резултат на прехвърлянето, или, ако е по-висока — счетоводната стойност, приписана на прехвърления клон от дейността от приемащото дружество. По-нататък член 3 постановява, че печалбите могат да бъдат признати, ако се заплати заместващ данък в размер на 19 %. Съгласно новата система като нови стойности на активите както

([6]) Решение от 15 януари 2002 г., дело C-43/00, Andersen og Jensen ApS/Skatteministeriet, Recueil, 2002 г., стр. I-00379, точки 34 и следващи.

за прехвърлителя, така и за приобретателя се признават данъчните бази с включените реализирани печалби, така че не възниква разминаване между данъчната и отчетната стойност (неутралност на счетоводните прехвърляния).

(35) От друга страна, член 4 от законодателен декрет 358/1997 предвижда страните по прехвърлянето да могат да изберат система за облекчения чрез отлагане на данъчното облагане, подобна на предоставената по Директивата за сливанията. Съгласно тази система внасянето на активите от клон на дадена дейност между дружества в Италия е данъчно неутрално, в смисъл че печалбите, реализирани от прехвърлянето на активи в замяна на акции, не се признават за данъчни цели, при условие че данъчната база на придобитата дейност се заменя за акциите, получени от прехвърлителя, и на придобитите активи се приписва пренесената база, която са имали при прехвърлителя (неутралност на данъчните прехвърляния).

(36) Италианската система за корпоративно данъчно облагане в крайна сметка претърпя значителна реформа през 2003 г., по същото време, когато влезе в сила схемата за преобразуване по Закон 350/2003 (1 януари 2004 г.). Реформата беше приета със Законодателен декрет № 344 от 12 декември 2003 г., чиито разпоредби, представляващи интерес за настоящия преглед, са следните:

i) отмяна на IRPEG (предишния корпоративен данък) и въвеждане на нов корпоративен данък (IRES) със ставка от 33 %, с отмяната на двойния подоходен данък, представляваща прилагане на намалена ставка на IRPEG в размер на 19 % върху размера на облагаемите приходи, които се инвестират повторно в дружеството;

ii) отмяна на системата за кредитиране на условни начисления, съгласно която дивидентите се облагат повторно при тяхното получаване от акционерите, но изплатеният корпоративен данък се приспада чрез условно начисляване на данъчен кредит, и нейното заменяне със система за данъчно освобождаване, приложима както за вътрешните, така и за чуждестранните дивиденти;

iii) въвеждане на режим за данъчно освобождаване на участията, приложим за капиталовите печалби, произтичащи от продажба на квалифицирани акционерни участия, едновременно с отмяна на възможността за приспадане на намаляванията на държаните участия;

iv) отмяна на заместващия данък в размер на 19 % върху капиталовите печалби, произтичащи от преструктуриране на дружества в съответствие с член 3 от Законодателен декрет 358/1997. С отмяната на Законодателен декрет 358/1997 чрез Законодателен декрет 344/2003 режимът за данъчен неутралитет за всички преструктурирания на дружества, като например сливания и разделяния на дружества, беше транспониран в изменения общ данъчен кодекс, членове от 170 до 174 от Президентски декрет 917/1986. При все това прехвърлянето на клонове от дейността и на квалифицирани акционерни участия не беше транспонирано в изменения данъчен кодекс, в резултат на което възникна несъответствие в данъчното третиране на прехвърлянето на клонове, предмет на схемата за неутралност на счетоводните прехвърляния в съответствие с член 175 от Президентски декрет 917/1986 и други дружествени преструктурирания, предмет на схемата за данъчен неутралитет.

(37) С данъчната реформа със Законодателен декрет 344/2003 всички преобразувания между дружества от различни държави-членки продължават да бъдат регулирани от режима за данъчен неутралитет съгласно Директивата за сливанията въз основа на варианта, който позволява участие с данъчен неутралитет. Вариантът за прилагане на заместващ данък от 19 % съгласно член 3 от Законодателен декрет 358/1997 беше отменен считано от 1 януари 2004 г., докато системата за определяне на капиталовите печалби, произтичащи от прехвърляне на клонове от дейността с неутрално счетоводно отчитане, се запазва. Избираемата система за данъчно облагане, предвидена в член 4 от Законодателен декрет 358/1997, също беше отменена. В резултат на реформата режимът за данъчно облагане на капиталовите печалби, произтичащи от продажбата или придобиванията на клонове от предприятия, е еднакъв с този, предвиден за продажбите на отделни активи.

(38) В заключение, тъй като законът е бил в сила по времето на Закон 350/2003, от гледна точка на данъчното облагане все още е било по-удобно активи да се прехвърлят посредством размяна на акции вместо чрез продажба на активи, тъй като продажбата на квалифицирани участия е била освободена от данъчно облагане (освобождаване на участията), докато разпореждането с прилежащите активи е подлежало на данъчно облагане.

(39) Комисията сметна за необходимо да опише рамката, постановена от горепосочените Директива за сливанията и Законодателен декрет 358/1997, с цел да разгледа различните схеми за преоценка или преобразуване на стойността на капиталовите активи на дружествата.

2.4. **Преобразувания съгласно Закон 342/2000, Закон 448/2001 и Закон 350/2003**

Преструктурирания на банки съгласно Закон 218/1990

(40) Закон 218/1990 касае приватизацията чрез трансформация и преструктуриране на активите на определени регистрирани публични банки (съгласно член 29 от Кралски декрет № 375 от 12 март 1936 г., преобразуван в Закон № 141 от 7 март 1938 г.) в частни акционерни дружества, действащи в банковия сектор (член 1 от Закон 218/1990). В съответствие с член 7, параграф 2 от Закон 218/1990 капиталовите печалби, реализирани от прехвърлянето на банкови активи, не се признават за данъчни цели, за да се осигури данъчен неутралитет. 15 % от тези печалби обаче се признават и подлежат на облагане с редовната ставка на корпоративния данък към този момент. В резултат на това данъчната база на активите, прехвърлени съгласно член 7, параграф 2 от Закон 218/1990, беше коригирана с повишение (преобразувана) само с 15 %, като останалите 85 % от печалбата остават непризнати за данъчни цели.

(41) Остатъкът, произтичащ от разликата между стойността на получените ценни книжа и стойността на прехвърлените активи, от една страна, и счетоводната стойност на тези активи, от друга страна (коригирана само с 15 %), се явява замразена капиталова печалба. Нейното данъчно признаване се отлага до момента, в който съответните активи бъдат продадени в брой или счетоводните резерви в размер на непризнатия за целите на данъчното облагане остатък бъдат разпределени като дивиденти на акционерите на дружеството.

(42) В резултат на това, съгласно установеното в Закон 218/1990 осчетоводяване за данъчни цели, капиталовите печалби, свързани с активите, заменени в процеса на преструктуриране в обхвата на този закон, остават данъчно непризнати за 85 % от своята икономическа стойност. По данни на италианските органи въпросните банкови преструктурирания са се провеждали между 1990 и 1998 г. Реализираните по това време печалби са били замразени оттогава и през следващите години, като съответните дружества са били задължени да отразяват разминаването в стойностите в специални документи, които да се прилагат към годишните данъчни декларации.

Преобразувания съгласно Закон 342/2000

(43) В съответствие с член 17 от Закон № 342 от 21 ноември 2000 г. ([7]) (Закон 342/2000) на дружествата, създадени в резултат на банкови преструктурирания в съответствие със Закон 218/1990, беше дадено право да преобразуват данъчните бази в съответствие със счетоводните печалби, реализирани от замяната на активи при такива преструктурирания и, от друга страна, произтичащи от счетоводните книги на дружествата към 31 декември 1999 г., при условие че тези дружества са заплатили заместващ корпоративен данък с размер 19 % от размера на печалбите вместо съвкупната данъчна ставка от 42,4 % по това време (включваща 37 % данък печалба и 5,4 % местен данък върху предприятията). Преобразуването беше ограничено до първоначалния размер от 85 % от непризнатата или замразена печалба.

(44) С плащането на данък върху капиталовата печалба от 19 % както дружествата, държащи банковите активи, така и дружествата, държащи акциите на посочените дружества, могат да коригират данъчните си основи, съответно на активите и на въпросните акции. В случай че акциите са били прехвърлени или заменени с други дружества без заплащане в брой, последните дружества също могат да коригират стойността на заменените акции.

(45) При все това данъкът върху капиталовата печалба беше намален на 15 % (вместо заместващия данък от 19 %) ако банковото дружество предпочете да коригира само данъчната стойност на своите активи вместо стойността и на активите, и на акциите. В този случай от схемата за преобразуване се възползват само банковите дружества, държащи активите, заменени *ab origine*.

(46) В резултат на плащането на данъка върху капиталовата печалба получателите в крайна сметка освобождават печалбите, реализирани към момента на първоначалните сделки (и които са държани като резерви на неразпределени печалби), и могат да ги разпределят на акционерите като дивиденти.

(47) Паралелно с преобразуването на заменените активи и акции при описаните банкови преструктурирания, член 19 от Закон 342/2000 предвижда същият заместващ данък върху капиталовите печалби да може да се заплати от дружествата, които желаят да преобразуват данъчните бази на активите и акциите, придобити след други дружествени преструктурирания, които са се възползвали от режима за данъчен неутралитет по смисъла на цитирания Законодателен декрет 358/1997.

(48) Посочената паралелна схема от член 19 (предлагаща заместващи данъци върху капиталовите печалби в размер на 19 % и 15 % върху преструктурирания на активи и акции) ефективно изравни данъчното признаване на печалбите от данъчно преобразуване, свързани с преструктуриране на дружества, осъществени съгласно Законодателен декрет 358/1997, с тези, направени от банките съгласно Закон 218/1990.

([7]) Държавен вестник на Италианската република № 276, 21.11.2000 г.

(49) Освен това член 20 от Закон 342/2000 предвижда подробни правила за заместващия данък върху капиталовата печалба, който се заплаща, и за данъчния кредит, свързан с такива данъци, от който се възползват акционерите, получаващи дивиденти от данъчно признатите капиталови печалби.

Преобразувания в съответствие със Закон 448/2001

(50) Закон № 448 от 28 декември 2001 г. (Закон 448/2001) разшири времевия обхват на схемите за преобразуване, предвидени в Закон 342/2000 по отношение на активите, произтичащи от счетоводния баланс на дадено дружество, и чиято стойност все още не е преобразувана.

(51) Член 3, параграф 11 от Закон № 448/2001 предвижда схемите за преобразуване по членове от 17 до 20 от Закон 342/2000 да се прилагат за печалбите, непризнати за данъчни цели, свързани както с активите и акциите, резултат от банково преструктуриране в съответствие със Закон 218/1990, така и за активите, резултат от други преструктурирания в съответствие със Законодателен декрет № 358/1997, все още държани към 31 декември 2001 г. Закон 448/2001 предвижда дължимите заместващи данъци върху признатите печалби да се фиксират на 12 % и 9 % съответно за двойни преобразувания (преобразувания както на активите, държани от оперативното дружество, така и на ценните книжа, получени от дружеството с участие) и за единично преобразуване (само на активите, държани от оперативното дружество) вместо корпоративен данък в размер на 41 %, приложим към момента на преобразуването (36 % корпоративен данък плюс 5 % местен данък върху предприятията).

Преобразувания съгласно Закон 350/2003

(52) Накрая, член 2, параграф 26 от Закон 350/2003 постановява схемата за преобразуване, предвидена в член 17 от Закон 342/2000, да може да се прилага също и за реализираните, но непризнати печалби от активите, свързани с преструктурирането на банки съгласно Закон 218/1990, произтичащи все още от счетоводното отчитане на дружеството към 31 декември 2003 г. Закон 350/2003 предвижда заместващите данъци върху капиталовите печалби по отношение на преобразуванията на тези печалби да бъдат 12 % и 9 % съответно за двойни преобразувания (преобразувания както на активите, държани от банковото дружество, така и на ценните книжа, получени от банковия холдинг) и за единично преобразуване (само за активите, държани от банковото дружество). При все това член 26 от Закон 350/2003 не предвижда каквито и да било други преобразувания на активи, свързани с общото преструктуриране на дружества по Законодателен декрет 358/1997.

(53) По-конкретно, съгласно член 2, параграф 26 от Закон 350/2003, историческите печалби, реализирани в съответствие със Закон 218/1990 по отношение на прехвърлянето на банкови активи в новосъздадени или вече съществуващи частни банки в замяна на акции на тези банки, могат да бъдат признати за данъчни цели чрез заплащане на заместващ данък върху капиталовите печалби при преференциални данъчни ставки от 12 % и 9 %, вместо корпоративен данък в размер на 37,25 % към този момент (33 % данък печалба и 4,25 % местен данък върху предприятията). Закон 350/2003 също така постановява, че заместващият данък е платим на три вноски (50 % през 2004 г., 25 % през 2005 г. и 25 % през 2006 г.), без да се начислява лихва.

(54) В съответствие с информацията, предоставена от италианските органи, девет банкови групи са преобразували своите активи съгласно с член 26, параграф 26 от Закон 350/2003, като са заплатили заместващ данък върху капиталовите печалби в размер на 9 % (единично преобразуване). Сумата на признатите вследствие на това общи капиталови печалби възлиза на над 2 059 милиона EUR. На деветте получателя е наложен заместващ данък в размер на 180 615 534 EUR. За да се изчисли реалната равностойност на данъка за целите на държавната помощ, върху вноските, платими през 2005 и 2006 година, се начислява приложимата референтна ставка в размер на 3,7 % за възстановяване на неправомерно отпусната помощ съгласно Регламент (ЕО) № 794/2004 на Комисията ([8]). Съответно ефективно полученият данък възлиза на 185 505 996 EUR ([9]) и на тази основа следва да се изчисли окончателният паричен еквивалент на отпуснатата помощ.

Преоценки съгласно Закон 350/2003

(55) Член 2, параграф 25 от Закон 350/2003 гласи, че всички дружества, подлежащи на данъчно облагане, могат да преоценят данъчните основи на своите активи, налични към 31 декември 2002 г., за да ги запишат по тяхната пазарна стойност към този момент, чрез плащане на заместващ данък от 19 % в случай на преоценка на активи, които могат да се амортизират, и 15 % в случаите на активи, които не могат да се амортизират, платим на три вноски (50 % през 2004 г., 25 % през 2005 г. и 25 % през 2006 г.).

([8]) Регламент (ЕО) № 794/2004 на Комисията от 21 април 2004 г. за прилагането от Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета относно определянето на подробни правила за прилагането на член 93 от Договора за създаване на Европейската общност (глава V — Лихвен процент при възстановяване на неправомерно предоставените помощи) (ОВ L 140, 30.4.2004 г., стр. 1).

([9]) Изплатените суми са: а) 92 760 506 EUR през 2004 г.; б) 46 380 253 EUR, платими през 2005 г., чиято нетна стойност сега се равнява на 44 725 412 EUR през 2004 г.; и в) 46 380 253 EUR, платими през 2006 г., чиято нетна стойност сега се равнява на 43 129 616,9 EUR през 2004 г.

(56) Съгласно горепосоченото преоценките са извънредни операции, които понякога се разрешават със специални данъчни разпоредби, за да се коригира историческата стойност на активите спрямо тяхната текуща стойност. Преоценката за данъчни цели се различава от данъчното преобразуване, тъй като при преоценката данъчната база на активите, държани от дружеството, може да бъде завишена до текущата пазарна стойност към момента на преоценката, докато при преобразуването печалбата, призната за данъчни цели, се ограничава до стойността, реализирана към момента на предходно реализиране, като например преструктуриране.

3. ОСНОВАНИЯ ЗА ОТКРИВАНЕ НА ПРОЦЕДУРАТА

(57) Със свое решение от 30 май 2007 г. ([10]) Комисията откри официалната процедура по разследване, предвидена в член 88, параграф 2 от Договора за ЕО, по отношение на схемата за данъчно преобразуване в съответствие с член 2, параграф 26 от Закон 350/2003, тъй като изглеждаше, че тя удовлетворява всички условия, за да бъде разглеждана като държавна помощ по смисъла на член 87, параграф 1 от Договора за ЕО и защото имаше съмнения относно нейната съвместимост с общия пазар, тъй като никое от изключенията, предвидени в член 87, параграфи 2 и 3, не изглеждаше приложимо.

(58) По-специално Комисията сметна, че член 2, параграф 26 от Закон 350/2003 предоставя финансово предимство, което се изразява в разликата между данъка, ефективно изплатен през 2004 г. с цел преобразуване на стойността на активите, и данъка, който би бил платен в обичайния случай, ако същото преобразуване беше извършено в отсъствието на посочения член 2, параграф 26 от Закон 350/2003. Ефективната данъчна ставка, приложима през 2004 г. върху такива печалби, би била 37,25 % (включваща 33 % корпоративен данък и 4,25 % местен данък върху предприятията), докато ефективно изплатеният заместващ данък е 9 %. Освен това Комисията сметна, че съгласно Закон 350/2003 заместващият данък е платим на три вноски (50 % през 2004 г., 25 % през 2005 г. и 25 % през 2006 г.), като не се начислява лихва, докато данъкът, който би бил приложен обичайно в отсъствието на член 2, параграф 26 от Закон 350/2003, би бил платим през 2004 г. Комисията е изчислила, че размерът на паричния еквивалент на данъка върху помощта, ефективно заплатен от деветте получателя по разглежданата схема, е бил 185 505 996 EUR, докато обичайно дължимият данък би бил 771 991 022 EUR (37,25 % от реализираната печалба, възлизаща на над 2 059 милиона EUR). Следователно разликата между обичайно дължимия данък и изплатения данък възлиза на 586 485 026 EUR.

([10]) Вж. бележка под линия 1.

(59) Комисията също така смята, че докато изгодните данъчни преобразувания, получени съгласно горепосочените закони 342/2000 и 448/2001, представляват общи мерки за гарантиране на справедливо данъчно облагане на реализираните печалби, то преобразуването, предвидено в член 2, параграф 26 от Закон 350/2003, се ограничава единствено до банките, свързани с преструктурираният по Закон 218/1990, и следователно не може да се разглежда като обща мярка, нито пък гарантира неутрално третиране на посочените капиталови печалби и на печалбите, реализирани при сравними преструктурирания на дружества. Комисията също изрази позицията, че фактът, че определени италиански банки са изплатили своите неуредени данъчни задължения, свързани с непризнатите капиталови печалби в техните балансови отчети по номинален размер на данъка, би могъл да повиши тяхната привлекателност като потенциални цели на корпоративните клиенти и би довел до изкривяване на пазара на банкови придобивания.

(60) Комисията заключи, че разглежданата схема може да представлява несъвместима държавна помощ и съответно откри процедурата, предвидена в член 88, параграф 2 от Договора за ЕО. Комисията предупреди, че ако при приключването на горепосочената процедура стигне до заключение, че разглежданата схема е несъвместима държавна помощ, ще трябва да се извърши възстановяване в съответствие с член 14 от Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 г. за установяване на подробни правила за прилагането на член 93 от Договора за ЕО ([11]). При все това Комисията сметна, че в контекста на своята предишна практика във връзка с определени схеми за данъчни облекчения ([12]) възстановяването следва да засяга само данъците, платени в недостиг на това, което даден получател по схемата би заплатил, ако бе приложил друга данъчна схема, съществуваща по това време, при условие че това не би довело до реконструирането на чисто хипотетичен избор, който съответният получател би могъл да направи ([13]). Комисията покани италианските органи и заинтересованите страни да представят своите коментари по въпроса, дали възстановяването трябва да се извърши само по отношение на разликата между данъка, който би бил платен по схемата за данъчна преоценка съгласно член 2, параграф 25 от Закон 350/2003, и заместващия данък, ефективно изплатен от банките получатели в съответствие със схемата за данъчно преобразуване съгласно член 2, параграф 26 от Закон 350/2003.

([11]) ОВ L 83, 27.3.1999 г., стр. 1.

([12]) Вж. раздел VI от Решение 2006/748/ЕО на Комисията от 4 юли 2006 г. относно държавна помощ C 30/04 (ex NN 34/04), приведена в действие от Португалия, за освобождаване от корпоративен данък върху капиталовите печалби на определени операции/сделки на публични предприятия (ОВ L 307, 7.11.2006 г., стр. 219).

([13]) Вж. точки от 113 до 119 от Решение на Съда от 15 декември 2005 г., дело C-148/04, Unicredito Italiano SpA/Agenzia delle Entrate, Ufficio Genova 1, Recueil, 2005 г., стр. I-11137.

4. **МНЕНИЕ НА ИТАЛИЯ**

(61) Със своите коментари италианските органи по същество: а) отхвърлиха квалифицирането на разглежданата схема като държавна помощ, и б) отбелязаха като допълнително съображение, че евентуално предоставеното ефективно предимство е много по-малко от условно изчисленото от Комисията и че е *de minimis*.

(62) По-конкретно Италия твърди, че член 2, параграф 25 от Закон 350/2003 би позволил по подразбиране на всички дружества, които са участвали в дружествени преструктурирания, да се възползват от възможността да преобразуват стойността на своите активи. Тази обща схема за преобразуване беше предоставена чрез косвено позоваване на член 2, параграф 25 до член 14 от Закон 342/2000, който предвижда признаването на замразени печалби след данъчно неутрални преструктурирания и следователно обхваща всички разминавания, дължащи се на дружествени преструктурирания, извършени съгласно Законодателен декрет 358/1977).

(63) Според Италия това общо преобразуване е можело да се постигне чрез заплащането на заместващ данък от 19 % в случаите на преоценка на активи, които могат да се амортизират, и 15 % в случаите на активи, които не могат да се амортизират, на три вноски (50 % през 2004 г., 25 % през 2005 г. и 25 % през 2006 г.), в съответствие с член 12 от Закон 342/2000. Поради това Италия смята, че предвиденият в член 2, параграф 26 режим следва да бъде оценяван по-скоро спрямо тази косвена схема за преобразуване, постановена в член 14 от Закон 342/2000, отколкото спрямо общата система за преоценка на корпоративния данък, предлагана в член 2, параграф 25 от Закон 350/2003, както твърди Комисията. Както косвената схема за преобразуване, така и пряката схема за преоценка биха осигурили еднакви заместващи данъци от 19 % и 15 %. В противоречие с твърдението на Комисията при откриването на официална процедура по разследване, Италия твърди, че евентуалното преимущество, произтичащо от член 2, параграф 26 от Закон 350/2003, би се равнявало само на разликата между заместващия данък от 9 %, заплатен от банките получатели върху техните непризнати печалби, и данъка от 15 %, платим върху същите възможни печалби на всички други дружества, които имат право да преобразуват стойностите на активите си. Тази разлика би трябвало допълнително да се намали поради факта, че банките получатели вече са заплатили сравнително по-висок данък върху 15 % от техните първоначални реализирани печалби, за разлика от всички останали дружества, които биха могли да изберат пълен данъчен неутралитет по законодателния декрет 358/1997.

(64) Допълнително Италия изтъква, че предоставените преобразувания за печалбите от банкови преструктурирания, направени по Закон 218/1990, не могат да се сравняват с всички други мерки за признаване на печалби: първо, защото въпросните банкови преструктурирания са онтологично уникални и не са сравними с други преструктурирания; второ, тъй като данъчната мярка, предвиждаща отлагане на признаването на реализираните печалби, е била съобразена конкретно за такива преструктурирания в това, че осигурява режим на частичен данъчен неутралитет както за прехвърлящото, така и за приемащото дружество.

(65) Що се отнася до уникалността на банковите преструктурирания, Италия поддържа становището, че мярката засяга само определени банкови преструктурирания, осъществени между 22 август 1990 г. и 31 декември 1995 г., целящи предимно приватизация на публичния банков сектор в Италия. Формата на акционерно дружество е сметната за най-подходяща форма за стопанска дейност за италианските публични банки, която гарантира формирането на банкови групи в Италия и благоприятства равнопоставени конкурентни условия спрямо другите банки на общия пазар. Съгласно Закон 218/1990 акциите на бившите публични банки след тяхното преструктуриране са или директно прехвърлени в държавни холдингови компании, където преобладава публичната собственост, или са прехвърлени към новосъздадени банки или вече съществуващи частни (банкови) образувания, в които публичната собственост е разпределена между различни местни правителства. Както държавните холдинги, така и холдинговите образувания са натоварени да управляват временно новосъздадените дружества и постепенно да продават техните акции на пазара, за да може банковият сектор в Италия да се консолидира и да се формират банкови групи.

(66) Що се отнася до специфичния характер на режима за данъчен неутралитет за такива банкови преструктурирания, това е било оправдано от факта, че по това време не съществува обща схема, която да гарантира неутралитет за преструктуриращите се дружества и за прехвърлянето на клонове от дейността. Намерението на законодателя е било да улесни приватизацията на определени публични банки чрез тяхното преструктуриране и промяната на тяхната стопанска форма в акционерни дружества с частен капитал, без същевременно да предостави на такива банки ненужни преимущества. За да избегне нарушаване на конкуренцията спрямо други частни банки, италианският законодател предоставя: а) частичен данъчен неутралитет и за прехвърлящото, и за приемащото дружество (15 % от реализираната печалба се признава за данъчни цели и се облага с обичайната към момента ставка от 52,2 %); б) специални резерви за отложени данъци върху непризнатите печалби; и в) откриването на еднакъв режим за частичен данъчен неутралитет за преструктурираният на банките, които не са публични, за да се гарантира еднакво данъчно третиране на дружествените преструктурирания, в които се допуска участието както на публичните, така и на частните банки.

(67) Италианските органи смятат, че заключенията на Комисията, че режимите за данъчен неутралитет, постановени в Закон 218/1990 и в Законодателен декрет 358/1999, не са държавна помощ, тъй като са обосновани с логиката на данъчната система, са правилни (точка 30 от Решение за започване на официална процедура за разследване). По-нататък Италия изтъква, че ако тези заключения са правилни, режимът за данъчно преобразуване по член 2, параграф 26 от Закон 350/2003 също не трябва да бъде смятан за държавна помощ, тъй като това е необходимото допълнение към режима за частичен данъчен неутралитет, предвиден в член 7, параграф 2 от Закон 218/1990, както и с оглед на специфичния характер на подобни банкови преструктурирания.

(68) Италия подчертава, че единствените печалби, които могат да бъдат преобразувани, са разликите от историческите печалби от първоначалните преструктурирания, проведени между 22 август 1990 г. и 31 декември 1995 г., оставащи след данъчното признаване на 15 % от печалбите. За такива печалби, които не са нови, а са реализирани през предходни години, прилагането на намаления заместващ данък би било напълно оправдано с оглед специфичния характер на въпросните приходи, и по-конкретно с оглед специфичния характер на банковите преструктурирания по Закон 218/2000, за които е заплатен данък от 52,2 % върху 15 % от реализираните печалби. Ако се сравни данъчната ставка от 52,2 %, със заместващите ставки от 9 % и 12 %, предвидени в член 2, параграф 26 от Закон 350/2003 върху останалите 85 % от печалбата, приложимата пълна ставка би варирала между 15,48 % и 17,85 %. Според Италия тези ставки са реално сравними със ставките от 15 % и 19 %, приложими по косвената схема за преобразуване, постановена в Закон 350/2003, съответно за активите, които могат да се амортизират, и тези, които не могат, на всички дружества.

(69) Освен това Италия смята, че схемата за преобразуване по член 2, параграф 26 от Закон 350/2003 не е толкова гъвкава, тъй като дава възможност за избор за преобразуване на всички останали печалби в резултат на исторически преструктурирания, докато косвената схема за преобразуване по член 2, параграф 25 дава възможност за преобразуване на отделните активи, които бележат свързана печалба. Според Италия тази гъвкавост е голямо предимство за дружествата получатели, тъй като същите могат да предпочетат да преобразуват само активите, които могат да се амортизират, без тези, чиято продажба поражда печалби, които не са освободени от данъчно облагане. Например продажбата на квалифицирани акционерни участия по схемата за освобождаване на акционерните участия се освобождава за 95 %, считано от 1 януари 2004 г., и следователно за дружеството не би било удобно да заплаща данък, за да му се признаят печалби, свързани с активи, които при всички случаи ще бъдат почти напълно освободени от данъчно облагане. Според Италия тази разлика не е незначителна, тъй като много от активите, прехвърлени първоначално към новосформираните банкови дружества в началото на 90-те години, са били дружествени участия, които са освободени след горепосочената данъчна реформа от 2003 г.

(70) Накрая, Италия смята, че дори и Комисията да заключи, че данъчната ставка, платима съгласно член 2, параграф 26 от Закон 350/2003, е по-благоприятна в сравнение с тази, която би била платена съгласно „общата“ схема за данъчно преобразуване съгласно член 2, параграф 25 от същия закон, конкретната разлика би била минимална и следва да бъде смятана за помощ *de minimis*.

5. МНЕНИЯ НА ЗАИНТЕРЕСОВАНИТЕ СТРАНИ

(71) В мненията, внесени от заинтересованите страни, са представени няколко аргумента против квалифицирането на разглежданата схема за данъчно преобразуване като държавна помощ. Страните твърдят, че това е техническа данъчна мярка, насочена към разрешаването на конкретна ситуация, а именно преобразуването на определени непризнати данъчни стойности, свързани с размяната на активи при преструктурирането на определени дружества в банковия сектор, и че тя дори не дава преимущества на съответните банкови групи, тъй като на практика тя води до заплащане на допълнителни такси, които по правило не се дължат от останалите дружества, участващи в подобни преструктурирания съгласно приложимата обща схема за данъчен неутралитет, предвидена в Законодателен декрет 358/1997 и в Директивата за сливанията.

(72) По същество заинтересованите страни твърдят, че разглежданата схема не е избирателна, тъй като тя е оправдана с оглед на характерните особености на банковия сектор, и по-специално на особеностите на банковото преструктуриране в Италия. Комисията вече щеше да е определила схемата за частичен данъчен неутралитет, предвидена в Закон 218/1990, като съвместима с общия пазар според своята досегашна практика, както например в Решение 2002/581/ЕО от 11 декември 2001 г. относно данъчните мерки за банки и банкови фондации, приведено в действие от Италия ([14]), което допълнително се отнася до нейното Известие за откриване на официална процедура за разследване относно помощта, отпусната от Италия на *Banco di Napoli* ([15]).

(73) Заинтересованите страни също така твърдят, че няма да се установи конкретно преимущество за преструктурираните банки, ако се направи сравнение между заместващия данък, платен, за да се преобразуват техните печалби, и данъка, платим от останалите дружества, които са претърпели подобни данъчно неутрални преструктурирания. Различните данъчни ставки, които се прилагат през 2003 г. към преструктурираните банки, в сравнение с тези за останалите дружества, могат да бъдат обяснени с различните режими на данъчно облагане за двата типа преструктурирания. Страните отбелязват, че докато непризнатите печалби, произтичащи от преструктурираните съгласно Законодателен декрет 358/1997, са „печалби с възможност за свободно разпределяне“, доколкото такива печалби могат да бъдат разпределени на акционерите без допълнително облагане на дружеството, то печалбите, реализирани съгласно Закон 218/1990, са „замразени“ както за прехвърлящото, така и за приемащото дружество до момента на разпределянето им на съответните акционери.

(74) Различните режими на данъчно облагане на реализираните печалби, произтичащи от двете ситуации, биха се потвърдили чрез тълкуване на *Risoluzione* № 82/2000 на италианското министерство на финансите ([16]), според която данъчната администрация би признала, че разликата между справедливата пазарна стойност на прехвърлен клон от дейността и неговата данъчна база не поражда облагаема печалба съгласно режима за участие с данъчен неутралитет, при условие че данъчните бази както на прехвърлителя, така и на приобретателя не се завишат до справедливата пазарна стойност. Още повече, посочената *Risoluzione* би определила *in fine*, че разликата, реализирана от прехвърлянето на клона, има само счетоводен смисъл, докато включените в клона активи не бъдат ефективно продадени, така че „замразената печалба“ да се разпредели на акционерите без допълнително облагане на дружеството. От друга страна, счетоводната разлика, която се дължи на вноска с частичен данъчен неутралитет в резултат на въпросните банкови преструктурирания, изрично се облага с данък съгласно член 7, параграф 2 от Закон 218/1990 не само при продажба на активите, но и при разпределяне на печалбата.

(75) Според мненията, получени от заинтересованите страни, фактът, че данъчните ставки, определени със Закон 342/2000 и Закон 448/2001 за регулиране на печалбите през 2000 и 2001 г., са еднакви за преструктурираниятa на банки и на други дружества, докато през 2003 г. данъчните ставки за банките очевидно са по-благоприятни, може да бъде обяснен с промяната, осъществена от италианската реформа в корпоративното данъчно облагане, проведена през 2003 г. със заменянето на системата за данъчно облагане на условни начисления с тази за 95-процентно освобождаване от данъчно облагане, за да се избегне двойно облагане на дивидентите.

([14]) Вж. точка 32 от решението (ОВ L 184, 13.7.2002 г., стр. 27).
([15]) Вж. точка 3.2.1 от решението (ОВ C 328, 1.11.1996 г., стр. 23).
([16]) Risoluzione № 82/E-67004 от 6 юни 2000 г., в данъчната база данни на италианското Министерство на финансите: http://dt.finanze.it/doctrib/PDF/Documento.pdf?Request=0&DocumentID=14000008220000606FIN110000006700400&Info=1,0,0

(76) Според мненията, получени от заинтересованите страни, преструктурираните дружества (за разлика от преструктурираните банки) са можели да разпределят своите печалби в миналото, без да заплащат какъвто и да било данък върху печалбата. Обаче по системата за условни начисления, действаща до 31 декември 2003 г., свързаните с тях дивиденти биха били облагаеми при акционера получател. В случай на облагане със заместващ данък с цел признаването на такива печалби (както в случая на схемите за данъчно преобразуване от 2000 и от 2001 г.), заплатеният данък би бил кредитиран срещу данъка, платим от акционерите при получаване на дивидент. По този начин при старата система за условни начисления данъкът при акционера при всички случаи би погълнал корпоративния данък, който дружеството би заплатило, и това би изравнило данъчното третиране на всички схеми за преобразуване. Това би оправдало еднаквата ставка на заместващия данък, приложима както за преструктурираните банки, така и за други реорганизирани дружества по това време.

(77) Ситуацията би се променила значително след 31 декември 2003 г. със системата за 95-процентно освобождаване от данъчно облагане на дивидентите, приложимо за печалби, които допълнително се разпределят като дивиденти. Считано от 2004 г., данъкът върху печалбите, породени от преструктурирания на дружества и след това разпределени като дивиденти, би бил приложим само за 5 % от печалбата, разпределена като дивиденти, като посоченият данък е единственият, който се прилага (при отсъствието на всякакъв заместващ данък), докато обичайната ставка за корпоративен данък би се прилагала върху печалбите от реорганизираните банки, ако бъдат разпределени (отново при отсъствието на всякакъв заместващ данък). За да коригира тази разлика в данъчното третиране, законодателят би предвидил номиналната ставка на заместващия данък по член 2, параграф 26 от Закон 350/2003 да се използва за признаване на замразените печалби единствено на въпросните преструктурирани банки, като същевременно изключи печалбите, замразени съгласно Законодателен декрет 358/1997, на основание, че при разпределянето им те са обложени с по-ниска ставка (95 % освободени от облагане при получателя).

(78) В обобщение, според заинтересованите страни схемата за данъчно преобразуване от 2003 г. не предоставя предимства за преструктурираните банки, а представлява мярка за изравняване на несъответствието между значително по-строгия режим за данъчно преобразуване за преструктурираните банки съгласно Закон 218/1990 и по-благоприятния режим за печалбите, разпределени от преструктурирани дружества по общия режим от Законодателен декрет 358/1997.

(79) Накрая, в допълнение заинтересованите страни изразиха предположение, че дори ако Комисията заключи, че схемата за данъчно преобразуване по член 2, параграф 26 от Закон 350/2003 дава конкретно предимство само на банките, които са участвали в преструктурираният съгласно Закон 218/1990, размерът на предимството няма да достигне до предварително определения от Комисията размер. На практика предимството би се състояло единствено в разликата между данъка, изплатен за преобразуване, и специфичния данък, платим за преоценка на отделни активи със или без възможност за амортизация в съответствие с член 2, параграф 25 от Закон 350/2003. Тази разлика би се равнявала на част от данъка върху направената преоценка и дори би следвало да се намали с допълнителния данък, заплатен за преобразуване на активи, които при своята продажба не пораждат облагаема печалба (активи, чието прехвърляне поражда освободени капиталови печалби).

6. **ОЦЕНКА**

6.1. **Държавна помощ по смисъла на член 87, параграф 1 от Договора за ЕО**

(80) Съгласно установената съдебна практика на Съда [17], за да бъде сметната за държавна помощ, дадена мярка следва да отговаря на всички критерии, постановени в член 87, параграф 1 от Договора за ЕО; тоест помощта трябва да бъде отпусната от държавата или чрез държавни ресурси, да благоприятства определени предприятия или производството на определени стоки, без за това да има основания, произтичащи от логиката на данъчната схема, да нарушава или да е заплаха за нарушаване на конкуренцията и да засяга търговията.

Държавни ресурси

(81) Комисията смята, че разглежданата схема очевидно е финансирана чрез държавни ресурси, тъй като заплащането на номинален заместващ данък вместо на обичайния данък печалба върху признатите печалби по силата на член 2, параграф 26 от Закон 350/2003 се явява облекчение от корпоративния данък, който би следвало да се плати, за сметка на държавната хазна.

[17] Вж. *inter alia* Решение на Съда от 10 януари 2006 г., дело C-222/04, Ministerio dell'Economia e delle Finanze/Cassa di Risparmio di Firenze SpA, Fondazione Cassa di Risparmio di San Miniato e Cassa di Risparmio di San Miniato SpAq Recueil, 2006 г., стр. I-00289, точка 129.

Наличие на избирателно предимство

(82) Италианските органи и заинтересованите страни посочиха, че в своето предишно Решение 2000/600/ЕО ([18]) относно условното одобрение на помощта, отпусната от Италия на публичните банки Banco di Sicilia и Sicilcassa, и Решение 1999/288/ЕО ([19]) относно условното одобрение на помощта, отпусната от Италия на Banco di Napoli, Комисията би разгледала и би одобрила схемата за частичен данъчен неутралитет по Закон 218/1990, тъй като е заключила, че мярката не представлява държавна помощ. На това основание разглежданата схема също не би представлявала държавна помощ, тъй като тя би била естествено следствие на схемата за отлагане на данъчното облагане, постановена в Закон 218/1990.

(83) Комисията смята, че член 7, параграф 2 от Закон 218/1990 предвижда прехвърлянията на активи и на ценни книжа, осъществени в контекста на въпросните банкови преструктурирания, да се третират като частично данъчно неутрални. Това означава частично непризнаване на печалбите, реализирани от прехвърлянето на банкови клонове както за прехвърлящите, така и за приемащите дружества, при условие че активите от прехвърления клон запазват същата данъчна база, която са имали при прехвърлителя (пренесена база), и дяловете, получени от прехвърлителя, запазват същата база като тази на прехвърлените активи (база на заменящите акции).

(84) В рамките на този режим, след като няма повишаване на данъчните бази на активите и на разменените акции, за преструктуриращите се дружества няма предоставено данъчно преимущество и данъчното облагане на печалбите, реализирани при прехвърлянето, само се отлага временно за бъдещо признаване (като продажбата на активи от прехвърлителя или на акции от приобретателя). Тъй като нито при прехвърлителя, нито при приобретателя има завишаване на данъчната база, в резултат на отлагане на признаването на печалба при дружеството не се усвоява помощ.

(85) Това отлагане на данъци по режима съгласно Закон 218/1990 на практика е съобразено с основните принципи на корпоративното данъчно облагане, съгласно които облагане на приходите се прилага върху всички постъпления и печалби, реализирани от всяко дружество, а реализираните печалби не са признати, тъй като за въпросните активи няма съответно увеличаване на данъчната база, от което следва, че облагането все още може да се осъществи на по-късен етап.

(86) В контекста на всички посочени съображения Комисията потвърждава първоначалната оценка, направена в нейното решение за откриване на официална процедура по разследване, че както: а) непризнаването на 85 % от капиталовите печалби, реализирани по сделките, уредени със Закон 218/1990, така и б) непризнаването на печалбите, реализирани при сделките, уредени със Законодателен декрет 358/1997, не представляват държавна помощ, тъй като данъчните стойности на прехвърлените активи остават неизменени ([20]), при което не се материализират печалби за данъчни цели и в заключение няма предоставено данъчно преимущество. Тъй като реализираните печалби са замразени, свързаните с тях постъпления не могат да бъдат разпределени, нито съответно повишените стойности на активите да бъдат амортизирани или по друг начин да бъдат приспаднати от облагаемия приход на дружествата в резултат на тези сделки. Следователно Комисията заключава, че данъчният неутралитет е оправдан с вътрешно присъщата логика на данъчната система и не представлява държавна помощ.

(87) Напротив, схемата за данъчно преобразуване, предвидена в член 2, параграф 26 от Закон 350/2003, дава право на повишаване на данъчната база, върху което би се начислявал данък, ако не беше предвидена възможност за заплащане на специфичен заместващ данък като разглеждания тук. Комисията разбира, че за да се улесни облагането на капиталовите печалби, националният законодател може да приложи заместващ данък с по-благоприятна ставка от обичайния данък. Тъй като по правило първо се изплаща данъкът върху ликвидацията на активи, докато данъчните преференции върху увеличената база на активи, обект на прехвърляне, се пораждат с течение на времето с тяхната планова амортизация или в момента на ликвидирането им, обичайното облагане на такива печалби обикновено би довело до увеличение на нетния сумарен данък на прехвърлящото и на приемащото дружество. Така един по-нисък заместващ данък върху печалбите, реализирани от дружествени преструктурирания, може по принцип да бъде обоснован като техническа мярка за улесняване на признаването на капиталовата печалба.

([18]) ОВ L 256, 10.10.2000 г., стр. 21.
([19]) ОВ L 116, 4.5.1999 г., стр. 36.
([20]) Или ако реализираната стойност е призната, тя подлежи на данъчно облагане, като например 15 % призната печалба по сделките, уредени със Закон 218/1990.

(88) Подобно благоприятно данъчно преобразуване обаче може да бъде обосновано единствено ако то е обективно отворено за всички сродни признавания на капиталови печалби, като например породените от други преструктурирания, които не попадат в обхвата на Закон 218/1990, включително печалбите, свързани с други банки.

(89) Комисията смята, че преобразуванията по смисъла на Закон 342/2000 и Закон 448/2001 позволяват на предприятията, свързани с преструктурирания, уредени със Закон 218/1990 и със Законодателен декрет 358/1997, да признават реализираните печалби в миналото, като заплатят заместващ данък с еднаква ставка за всички заинтересовани предприятия. Следователно Комисията заключава, че възможността за преобразуване е обща данъчна мярка и заместващият данък, който е по-нисък в сравнение с обичайния корпоративен данък, приложим към този момент, не дава конкурентни предимства на въпросните дружества, тъй като се прилага при равни условия за всички предприятия, които пожелаят да признаят реализираните исторически печалби, които са временно непризнати по смисъла на съответните разпоредби на Закон 218/1990 и Законодателен декрет 358/1997. Следователно Комисията заключава, че подобни преобразувания са общи мерки, обосновани с логиката на данъчната система, и не представляват държавна помощ.

(90) В противовес на това Комисията смята, че преобразуването за данъчни цели, предвидено в член 2, параграф 26 от Закон 350/2003, не е обща мярка, тъй като то се прилага само за капиталовите печалби, придобити от определени банки с преструктурираниятa, осъществени съгласно Закон 218/1990.

(91) По-конкретно Комисията смята, че разглежданата данъчна схема дава предимство, което се изразява в разликата между ефективно платения данък за преобразуване на стойността на активите и данъка, който би бил платен обичайно, ако същото преобразуване се извърши в отсъствието на посочения член 2, параграф 26 от Закон 350/2003. Ефективната данъчна ставка, приложима през 2004 г. върху такива печалби, би била 37,25 % (включваща 33 % данък печалба и 4,25 % местен данък върху предприятията), докато ефективно заплатеният заместващ данък е 9 % (като се изключат възможностите за отложени плащания).

(92) Още повече Комисията смята, че съгласно Закон 350/2003 заместващият данък се изплаща на три вноски (50 % през 2004 г., 25 % през 2005 г. и 25 % през 2006 г.), без да се начислява лихва, докато данъкът, който нормално би бил приложен в отсъствието на член 2, параграф 26 от Закон 350/2003, би бил платим през 2004 година. Следователно Комисията отбелязва, че размерът на паричния еквивалент на данъка върху помощта, заплатен ефективно от деветте получателя по разглежданата схема, е 185 505 996 EUR, докато обичайно платимият данък би бил 771 991 022 EUR (37,25 % от реализираната печалба, възлизаща на над 2 059 милиона EUR). Оттук, разликата между обичайно дължимия данък и изплатения данък възлиза на 586 485 026 EUR.

(93) Комисията смята, че горепосоченото предимство е ефективно ограничено само до банките, които са свързани със сделките, регулирани от Закон 218/1990, докато другите банки и дружества, свързани с еднакви сделки, регулирани от Законодателен декрет 358/1997, не могат да се възползват от схемата за данъчно преобразуване и нейните благоприятни условия.

(94) Италианските органи и заинтересованите страни са отбелязали, че никой от деветте получателя по схемата не би приел да преобразува стойността на своите активи, ако знае, че те ще бъдат обложени с обичайния корпоративен данък върху така признатите печалби. Освен това според италианските органи останалите дружества, които не са свързани с преструктурираниятa, осъществени по Закон 218/1990, биха се възползвали от косвената схема за данъчно преобразуване по член 2, параграф 25 от Закон 350/2003 при еднакви по същество условия, принципно постановени в член 17 от Закон 342/2000.

(95) Според италианските органи и заинтересованите страни, за да се изчисли правилно въпросното облекчение, трябва да се вземат предвид данъците, платени към момента на първоначалните прехвърляния при обща ставка на данъка от над 40 %. Общото ефективно данъчно облагане на въпросните капиталови печалби през 1990 и 2004 г. значително би надхвърлило обичайната ставка за преобразувания, която се прилага през 2000 г., и следователно няма да има облекчение.

(96) Комисията обаче поддържа становището, че предвидената по член 2, параграф 25 от Закон 350/2003 схема за данъчно преобразуване на стойности, които се разминават вследствие на данъчно неутрални реорганизации, е по-скоро схема за данъчна преоценка, която позволява да се реализират скритите печалби от коригирането на данъчната стойност на активите, собственост на дружествата бенефициери, до тяхната текуща стойност. Комисията смята, че двете схеми не са сравними и схемата за данъчна преоценка по член 2, параграф 25 от Закон 350/2003 не е равностойна на данъчното преобразуване, предвидено в член 2, параграф 26 от Закон 350/2003, като се отчетат разликите между ставките на законно установения заместващ данък по двете схеми.

(97) Оттук Комисията заключава, че дружествата, които са преобразували данъчните основи на своите активи в съответствие с член 2, параграф 26 от Закон 350/2003, са се възползвали от специфично данъчно облекчение, което се изразява в разликата между обичайната данъчна ставка върху признатите печалби и специфичния заместващ данък върху същите печалби.

(98) Заинтересованите страни изразиха възражение, че по-ниската ставка на заместващия данък, използван по член 2, параграф 26 от Закон 350/2003, не е селективна, тъй като тя е оправдана от правните и финансовите особености на облагането на капиталови печалби, произтичащи от преструктурирания, осъществени съгласно Закон 218/1990. Освен това те изказаха становището, че Италия не би имала право след толкова много години да признае тези печалби за целите на данъчното облагане при същите условия, които се прилагат към капиталовите печалби, придобити в резултат на други дружествени преструктурирания.

(99) Комисията взима под внимание факта, че преструктурираните, осъществени съгласно Закон 218/1990, предвиждат специфични условия и разпоредби за отлагане на данъчното признаване на печалби, реализирани от такива преструктурирания, както е отразено също и в посочената *Risoluzione*. Независимо от това тя смята, че режимът за частичен данъчен неутралитет, предвиден в Закон 218/1990, по същество е еквивалентен на режима за пълен данъчен неутралитет, предвиден в Законодателен декрет 358/1997, що се отнася до капиталовите печалби, които са реализирани, но не са признати за данъчни цели. При условие че двете ситуации са сравними на практика, те би следвало да се третират по еднакъв начин, когато през 2003 г. законодателят е постановил данъчното признаване на замразените печалби.

(100) Допълнително Комисията смята, че приложената по-ниска данъчна ставка не само компенсира по-неблагоприятното данъчно третиране на разпределенията за акционерите на печалбите от банковите преструктурирания по Закон 218/1990 спрямо разпределенията на печалбите, свързани с други данъчно неутрални преструктурирания в случай на разпределяне на капиталовите печалби на акционерите, както е отразено в посочената *Risoluzione*. Този възглед не може да бъде възприет, тъй като прилагането на различни заместващи данъци върху капиталовите печалби не може винаги да бъде отнесено към разпределянето на задържаните капиталови печалби. Комисията смята, че приемането на това основание на практика би довело до разрешаване на прилагането на различни ефективни ставки на корпоративния данък за някои дружества само защото същите участват в определени видове преструктурирания, предпочитани от държавата.

(101) Комисията смята, че данъчното преимущество, произтичащо от прилагането на схемата за данъчно преобразуване, предвидена в член 2, параграф 26 от Закон 350/2003, не е *de-minimis*. За да установи наличието на държавна помощ, Комисията по същество трябва да сравни номиналното данъчно облагане, приложено по разглежданата схема, и данъка, който би бил приложен, ако разглежданата схема не съществуваше и ако банките получатели бяха завишили данъчните основи на своите активи и бяха разпределили капиталовите печалби, породени от тези данъчни преобразувания, между своите акционери.

(102) Още повече Комисията смята, че предполагаемата малка стойност на преимуществото сама по себе си не е достатъчна, за да се отхвърли характерът му на помощ. Комисията също така отбелязва, че не може да се прави позоваване на изключението *de minimis*, предвидено в Регламент (ЕО) № 1998/2006 на Комисията от 15 декември 2006 г. за прилагане на членове 87 и 88 от Договора към минималната помощ [21], тъй като мярката създава условия за непрозрачна помощ съгласно установеното в регламента и тъй като италианските органи не са спазили изискванията на този регламент.

[21] ОВ L 379, 28.12.2006 г., стр. 5.

Основание въз основа на характера на схемата

(103) Италианските органи и заинтересованите страни са изразили мнение, че схемата за данъчно преструктуриране, предвидена в член 2, параграф 26 от Закон 350/2003, може да се обоснове с особените характеристики на банковия сектор и по тази причина не следва да се смята за държавна помощ.

(104) Съгласно съдебната практика на Съда, дадена данъчна мярка е специфична само ако тя неоснователно дискриминира ситуации, които са юридически и фактически сравними в контекста на целите, поставени от данъчната система ([22]), и „фактът, че предприятията са третирани по различен начин, не означава автоматично наличието на преимущество за целите на член 92, параграф 1 от Договора“ ([23]).

(105) Комисията обаче смята, че разглежданата схема не изглежда да приспособява общата система към своеобразните особености на банкирането, а по-скоро е специфично предимство, чийто ефект е повишаване на конкурентоспособността на определени предприятия, а именно банките, свързани с определени преструктурирания.

(106) Италианските органи също така твърдят, че схемата би била просто повторение на схемата, постановена със Закон 342/2000, която не включва държавна помощ, тъй като се прилага върху реализираните печалби, произтичащи от всички преструктурирания на дружества. Схемата съгласно Закон 350/2003 следва да бъде сравнявана с предвидената по Закон 342/2000 и не би показала каквито и да било допълнителни преимущества. Както личи от горепосоченото, Комисията изразява несъгласие с това мнение, тъй като преобразуването съгласно Закон 350/2003 има по-ограничен обхват в сравнение с общото преобразуване съгласно Закон 342/2000.

(107) В контекста на горепосоченото Комисията заключава, че предимството, предоставено за определени банки, което се изразява в специфичен заместващ данък за печалбите, реализирани от определени прехвърляния на активи, вместо обичайната данъчна ставка по Закон 218/1990, е специфично и не е обосновано с характера на данъчната система.

Нарушаване на конкурентоспособността и отражение върху търговията между държавите-членки

(108) Съгласно постоянната съдебна практика на Съда ([24]), за да бъде сметнато, че една държавна мярка нарушава конкуренцията, е достатъчно получателят на помощта да се конкурира с други предприятия на пазар, открит за конкуренция. Още повече, дадена мярка се отразява върху търговията в Общността, когато получената от държавата финансова помощ укрепва позициите на едно предприятие в сравнение с останалите предприятия, които се конкурират в търговията в Общността ([25]).

(109) Комисията смята, че значителният размер на помощта е укрепил финансовите позиции на съответните получатели от банковия сектор и конкурентоспособността им на либерализирания пазар за финансови услуги, отворен за конкуренция с други предприятия, които предлагат услуги в рамките на Общността.

(110) Освен това Комисията смята, че предимството, предоставено на въпросните банки, може също да наруши конкуренцията в настоящия контекст, характеризиращ се с възможности за консолидиране в италианския банков сектор. Фактът, че определени италиански банки са изчистили данъчните си задължения, свързани със скритите печалби от техните активи, по номинален размер на данъка, би могъл да повиши тяхната привлекателност и тяхната икономическа стойност както за инвеститорите, така и за стопанските субекти, придобиващи дружества. Комисията смята, че предимството, предоставено от разглежданата данъчна схема, би могло незаконно да изкриви пазара на дружествени придобивания в банковия сектор в Италия.

6.2. **Съвместимост**

(111) Доколкото разглежданата схема представлява държавна помощ по смисъла на член 87, параграф 1 от Договора за ЕО, нейната съвместимост трябва да бъде оценена в контекста на дерогациите, предвидени в член 87, параграфи 2 и 3 от Договора за ЕО. Италианските органи или заинтересованите страни не представиха аргументи, за да покажат, че някоя от горните дерогации е приложима в този случай.

(112) Дерогациите, предвидени в член 87, параграф 2 от Договора за ЕО, засягащи помощи със социален характер, предоставени на отделни потребители, помощи за отстраняване на щети, причинени от природни бедствия или други извънредни събития, и помощи за определени региони на Федерална република Германия, не са приложими в този случай.

([22]) Решение от 8 ноември 2001 г., дело C-143/99 Adria-Wien Pipeline GmbH и Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke GmbH/Finanzlandesdirektion für Kärnten, Recueil, 2001 г. стр. I-8365.

([23]) Решение от 22 ноември 2001 г., дело C-53/00, Ferring/ACOSS, Recueil, 2001 г., стр. I-9067, точка 17.

([24]) Решение на Първоинстанционния съд, дело T-214/95 *Het Vlaamse Gewest/Commission*, Recueil, 1998г., стр. II-717.

([25]) Решение на Съда на Европейските общности по дело 730/79 *Philip Morris/Commission*, Recueil, 1980, стр. 2671, параграф 11.

(113) Дерогацията, предвидена в член 87, параграф 3, буква а) от Договора за ЕО, предвижда разрешаването на помощи за насърчаване на икономическото развитие на региони, където жизненото равнище е необичайно ниско или в които има високо равнище на непълна заетост, но в този случай не е приложимо, тъй като помощта не насърчава икономическото развитие в такива региони на Италия.

(114) Схемата не може да бъде разглеждана нито като проект от общоевропейски интерес, нито като преодоляваща сериозно затруднение в икономиката на някоя държава-членка, както предвижда член 87, параграф 3, буква б) от Договора, нито пък има за своя цел да насърчи културата и опази наследството, както е предвидено в член 87, параграф 3, буква г) от Договора.

(115) Накрая, схемата следва да бъде разгледана в контекста на член 87, параграф 3, буква в) от Договора, в която се предвижда разрешаването на помощи за развитието на някои икономически дейности или на някои икономически региони, когато такива помощи не засягат по неблагоприятен начин условията за търговия до степен, която противоречи на общия интерес. В това отношение първо трябва да се отбележи, че въпросната помощ не попада в обхвата на никоя от рамките или насоките, които постановяват условията за определяне на някои видове помощ като съвместими с общия пазар. По-конкретно, тя не е в съответствие с насоките на Общността за държавни помощи за оздравяване и преструктуриране на предприятия в затруднено положение, валидни към този момент ([26]). Второ, тъй като данъчното предимство се предоставя с обратна сила по отношение на сделки, които вече са се състояли, не може да се смята, че то има необходимия стимулиращ ефект, за да бъде разглеждано като приложимо изключение.

(116) Комисията по-скоро смята, че въпросната данъчна схема води до намаляване на таксите, които банките получатели би следвало да понесат при подобни преструктурирания, и следователно трябва да бъде разглеждана като оперативна помощ. Такава помощ не може да се смята за съвместима с общия пазар, тъй като не подпомага развитието на определени дейности или икономически области и не е ограничена във времето, дегресивна или пропорционална на необходимото за коригирането на конкретни икономически проблеми.

(117) Комисията заключава, че разглежданата схема е несъвместима с общия пазар.

([26]) ОВ C 288, 9.1.1999 г., стр. 2.

6.3. **Възстановяване**

(118) Тъй като схемата е задействана без предварителното одобрение на Комисията, възстановяването трябва да се проведе в съответствие с член 14 от Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 г. за установяване на подробни правила за прилагането на член 93 от Договора за ЕО ([27]). Независимо от това Комисията смята, че в контекста на своята предишна практика във връзка с определени схеми за данъчни облекчения ([28]) възстановяването следва да засяга само данъците, платени в недостиг на това, което даден получател по схемата би заплатил, ако приложи друга данъчна схема, съществуваща по това време. Комисията смята, че в конкретния случай прилагането на алтернативната схема за данъчна преоценка, предвидена в член 2, параграф 25 от Закон 350/2003, не е чисто хипотетичен вариант, а разумен избор, който би могъл да се използва от съответните получатели, желаещи да признаят ефективната данъчна стойност на своите активи ([29]).

(119) Трябва да се подчертае, че член 2, параграф 25 от Закон 350/2003 постановява обща разпоредба за признаване на печалбите, реализирани от всички предприятия, които желаят да преоценят активите, вписани в техните счетоводни книги към 31 декември 2002 г., за да ги отразят по тяхната пазарна стойност към момента, като заплатят заместващ данък от 19 % в случай на преоценка на активи, които могат да се амортизират, и 15 % в случай на активи, които не могат да се амортизират, платим на три вноски (50 % през 2004 г., 25 % през 2005 г. и 25 % през 2006 г.). Тази обща схема е достъпна и за въпросните преструктурирани банки. Въпреки че преобразуванията и преоценките се различават едни от други, Комисията смята, че ако схемата за преобразуване не би съществувала, съответните банки биха избрали, с известна степен на вероятност, общата схема за преоценка по член 2, параграф 25 от Закон 350/2003.

(120) В контекста на горепосоченото Комисията заключава, че възстановяването трябва да се извърши само по отношение на разликата между данъка, платим за преоценка на активите в съответствие с член 2, параграф 25 от Закон 350/2003 (19 % за активи, които могат да се амортизират, 15 % за активи, които не могат да се амортизират, по правило собственост на въпросните преструктурирани банки), и ефективно заплатения данък по член 2, параграф 26 от Закон 350/2003.

([27]) ОВ L 83, 27.3.1999 г., стр.1.

([28]) Вж. раздел VI от Решение 2006/748/ЕО на Комисията от 4 юли 2006 г. относно държавна помощ C 30/04 (ex NN 34/04), приведена в действие от Португалия, за освобождаване от корпоративен данък върху капиталовите печалби на определени операции/сделки на публични предприятия (ОВ L 307, 7.11.2006 г., стр. 219).

([29]) Вж. точки от 113 до 119 от Решение на Съда от 15 декември 2005 г., дело C-148/04, Unicredito Italiano.

7. **ЗАКЛЮЧЕНИЕ**

(121) Комисията констатира, че Италия е приложила неправомерно член 2, параграф 26 от Закон 350/2003 в нарушение на член 88, параграф 3 от Договора. Схемата за помощ е несъвместима с общия пазар.

(122) Следва да се възстанови само помощта, отпусната чрез плащане на данъци в недостиг на това, което даден получател по схемата би заплатил, ако бе приложил друга данъчна схема, съществуваща по това време.

(123) Следователно сумата за възстановяване се ограничава в рамките на разликата между данъка, който би бил заплатен в съответствие с член 2, параграф 25 от Закон 350/2003, и данъка, платим в съответствие с член 2, параграф 26 от същия закон,

ПРИЕ НАСТОЯЩОТО РЕШЕНИЕ:

Член 1

Дерогиращата данъчна схема, която Италия е привела в действие съгласно член 2, параграф 26 от Закон 350/2003, представлява държавна помощ и е несъвместима с общия пазар.

Член 2

Италия е длъжна да отмени схемата, посочена в член 1.

Член 3

1. Италия взема всички необходими мерки за възстановяване от страна на получателите на помощта, отпусната чрез изплащане на заместващия данък, предвиден по член 2, параграф 26 от Закон 350/2003 във връзка с данъчното признаване на капиталовите печалби, породени от преструктурираният, осъществени съгласно Закон 218/1990, която е отпусната на получателите неправомерно.

2. Сумата за възстановяване се ограничава до разликата между данъка, който получателите биха платили, ако бяха приложили схемата за данъчна преоценка съгласно член 2, параграф 25 от Закон 350/2003, и данъка, платим съгласно член 2, параграф 26 от същия закон.

3. Възстановяването се извършва без забавяне и в съответствие с процедурите на националното законодателство, при условие че те позволяват незабавното и ефективно изпълнение на решението.

4. Сумите, които следва да се възстановят, включват лихви за целия период, считано от датата, на която те са предоставени на разпореждане на получателя, до датата на тяхното фактическо възстановяване.

5. Лихвите се изчисляват в съответствие с разпоредбите, постановени в глава V от Регламент (ЕО) № 794/2004 на Комисията от 21 април 2004 г. за прилагането на Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета за определяне на подробни правила за прилагането на член 93 от Договора за създаване на Европейската общност.

Член 4

Италия уведомява Комисията в срок два месеца от нотификацията на настоящото решение за мерките, запланувани или предприети за неговото спазване. Тя представя тази информация въз основа на въпросника от приложение I към настоящото решение. В срок четири месеца от датата на нотификацията на настоящото решение Италия представя информация за мерките, предприети за неговото изпълнение.

Член 5

Адресат на настоящото решение е Италианската република.

Съставено в Брюксел на 11 март 2008 година.

За Комисията

Neelie KROES

Член на Комисията

ПРИЛОЖЕНИЕ I

Информация относно прилагането на Решение C 15/07 на Комисията (ex NN 20/07), приведено в действие от Италия, относно данъчни стимули в полза на дадени преструктурирани банки

1. **Общ брой получатели и общ размер на помощта за възстановяване**

1.1. Моля разяснете подробно как ще бъде изчислен размерът на помощта, която трябва да се възстанови от индивидуални получатели?

— главницата

— лихвите

1.2. Какъв е общият размер на неправомерно отпуснатата помощ по тази схема, която трябва да бъде възстановена (брутен паричен еквивалент на помощта; цени на …):

1.3. Какъв е общият брой получатели, от които трябва да бъде възстановена неправомерно отпусната помощ по тази схема:

2. **Планирани и предприети мерки за възстановяване на помощта**

2.1. Моля опишете подробно какви мерки са планирани и какви вече са предприети за осъществяването на незабавно и ефективно възстановяване на помощта. Моля също така посочете правното основание на планираните/предприетите мерки, където е уместно.

2.2. В какъв срок ще бъде осъществено възстановяването на помощта?

3. **Информация за индивидуален получател**

Моля представете в таблицата по-долу подробна информация за всеки получател, който трябва да възстанови неправомерно отпусната помощ по тази схема.

Самоличност на получателя	Размер на неправомерно отпусната помощ (*) Валута: …	Възстановен размер (°) Валута: …

(*) Размер на помощта, предоставена на разпореждане на получателя (брутен паричен еквивалент на помощта; цени на …).
(°) Брутни възстановени суми (включително лихви).